

4

– Khem... – Agata nokremšļojās.

Viņa kopā ar dēlu sēdēja pie vakariņu galda pilnīgā klusumā, kā vienmēr. Pat tagad, kad abiem bija skaidrs, kas būtu vissvarīgākais, par ko pavisam noteikti būtu jārunā, Agata secināja, ka viņai ir nopietnas grūtības ar dēlu uzsākt dialogu. Tāpēc viņa jutās vēl jo nožēlojamāk, domājot par savu dzīvi un attiecībām ar Čelestīno. Pēc pāris neveikliem mirkļiem sieviete tomēr nolēma, ka ilgāk to atlikt vairs nevar.

– Tādad, – viņa noteica un iedzēra malku tējas.

– Tādad. – Ar to arī Čelestīno atsaucība beidzās.

– Nu ko, dēls, – sieviete beidzot ķērās vērsim pie rāgiem, jo bija nospriedusi: ja tā turpināsies, viņi te sēdēs līdz rītausmai. – Tev jau tūlīt būs astoņpadsmit gadi, un pēc būtības tu vari pats izlemt, vai operāciju aneirismai gribi vai negribi veikt, ņemot vērā visu lielo risku... Bet, tā kā tu vēl joprojām dzīvo zem mana jumta un es esmu tava māte, es priecātos, ja tu uzklausītu arī manu viedokli. Tāpēc mums vajadzētu par to parunāt.

– Nujā, – Čelestīno piekrita. Tikpat labi viņš varēja arī teikt: “Nu? Tad runā tu!”

– Lūk... – Agata novilka, arvien vēl juzdamās neērti.

– Ko tu par to domā?

– Es nezinu. Lai cik es par to domātu, nekādi nevaru nonākt pie kopsaucēja.

Agata bija vīlusies. Ja Čelestīno nespēja pats pieņemt lēmumus, viņa dēlu nebija pareizi audzinājusi.

– Negribu zaudēt kaut kādas maņas, – puisis turpināja, – it īpaši, ja nevar zināt, vai operācija visu nepadarīs tikai ļaunāku.

Agata atcerējās, ka Mateo savulaik bija sacījis kaut ko tamlīdzīgu. Jau atkal atklājās kāda kopīga īpašība, kopīgs domāšanas veids, kas vienoja tēvu ar dēlu, tomēr viņa to nekādi nesaprata. Kā gan viņas vīrs un dēls varēja neko nedarīt un gaidīt, un skatīties, vai mirt būs lemts vai nebūs, ja varēja rīkoties – gulties uz operāciju galda zem skalpeļa un cerēt, ka ārstu iejaukšanās kaut ko mainīs lietas labā? Tad iespēja, ka aneirisma varētu plīst, nemaz vairs nepastāvētu.

– Bet saki, vai tu nemaz nenožēlosi, ka neesi piekritis operācijai, ja, nedod Dievs, aneirisma plīsīs?

– Jā, taču es nožēlotu arī tad, ja piekristu operācijai un tā manu stāvokli tikai pasliktinātu.

Manu dārgo puisēn... tev vēl tik daudz jāmācās...

– Tomēr, Čelestīno, man vienmēr ir šķitis, ka, ja tiešām jānožēlo, labāk nožēlot izdarīto nekā neizdarīto. Labāk nožēlot nepareizi noietu ceļu nekā tādu, kas vispār nav iets. Tu nepiekrīti?

Čelestīno sarauca pieri. – Nu gan tu galīgi neizklausies pēc kristietes!

Tas Agatu aizkaitināja. *Nepietiek, ka man jācīnās ar aizspriedumiem katru soli, kad esmu kaut kur devusies, tagad man tas jādara arī mājās!*

– Dēls, – viņa teica, cenzdamās nomierināties un sakārtot prātu, kā arī izvēlēties pēc iespējas mātišķāku pieeju. – Laikam jau esmu tevi nepareizi mācījusi, ja tev par kristietību radies tik aplams priekšstats. Būt kristietim taču nenozīmē sēdēt mājās, rokas klēpī salikušam, un gaidīt, kad laime nokritīs no debesīm! Tieši otrādi, vajag darboties, lūdzot Viņa svētību un paļaujoties, ka Dievs to dos, un ticot, ka beigu beigās viss notiks pēc mūsu Kunga lielā, nekļūdīgā plāna.

– Tad tu uzskati, ka man vajadzētu operācijai piekrist?

– Tā es domāju, – Agata apstiprināja. – Es ticu, ka Dievs vadīs ārsta roku un ka viss notiks tā, kā tam ir jānotiek.

– Jā, Nīna arī domā, ka man tā jādara.

– Nu redzi! – Agata nespēja nejusties gandarīta. – Varbūt, ja tev to saka divi cilvēki, viņiem ir taisnība?

– Eh... – Čelestīno izdvesa. – Es nezinu!

– Tev jau nav jāsniedz atbilde tagad un tūlīt, – sieviete noteica. – Pakonsultēsieties vēl ar ārsti, lai viņa izsaka savu profesionālo viedokli. Varbūt tas tev palīdzēs izlemt.

– Jā, varbūt, – Čelestīno attrauca un, strauji piecēlies, ielika savu netīro šķīvi izlietnē un pazuda aiz durvīm.

Pēc īsa brīža sāka skanēt klavieres, un Agata zināja, ka viņas zēns ir izgaisis no šīs pasaules vismaz uz vairākām stundām. Reizēm viņu, pat labi gribot, nevarēja izraut no fantāziju un mūzikas pasaules. Tomēr Agata tāpēc nejutās aizvainota. Tieši otrādi, sieviete bija priecīga un pateicīga Dievam par šo vienu lietu, kas abus ar dēlu vienoja, lai arī cik slikti viņi saprastos ikdienā.

Arī Agata piecēlās, paņēma šķīvi un sāka mazgāt netīros traukus. Pēc tam kad tas bija izdarīts, viņa devās uz istabu, kur parasti ap šo laiku skatījās svētdienas vakara filmu. Tomēr šoreiz tālvadības pults palika neaizskarta. Agatai bija cits nodoms. Sieviete aizgāja līdz vietai, kur pie sienas karājās divas nelielas gleznas. Uz vienas bija attēlota jauna sieviete, kurai ap galvu rotājās spožs nimbs. Bet virs tās karājās otra, daudz svarīgāka – Jēzus Kristus krusta nāves aina.

Ģeistino māte noietās ceļos un izņēma no mazas kārbīņas koka rožukroni, kas vienmēr glabājās viņas istabā un bija sena dāvana no Agatas tēva tajā dienā, kad sieviete pievienojās katoļu saimei.

– Mans Jēzu, piedod mums mūsu vainas, pasargi mūs no elles uguns un aizved visas dvēseles uz debesīm, it sevišķi tās, kurām visvairāk vajadzīga Tava žēlastība.

Tomēr domās Agata lūdza ne jau par sevi, bet gan par zēnu, kas blakusistabā aizrautīgi spēlēja klavieres. Māte lūdza par savu dēlu.

Dod spēku un vēlmi pie Tevis atgriezties gan mums, kas Tevi jau pazīstam, gan tādiem kā mans dēls, kurš Tev pretojas un nevēlas atzīt Tavu godību. Tēvs, dari tā, ka viņš atgriežas pie Tevis. Jēzus, mana Kunga un Pestītāja, vārdā, āmen.

* * *

– Kungs, es esmu klāt. Ko pavēlēsiet?

Gara, ļoti muskuļota sieviete tupēja, noietusies uz viena ceļa, Malla, pašpasludinātā tumsas ķēniņa, priekšā. Tērpies melnā apmetnī, viņš stāvēja sievieteim pretī, acīmredzami skatīdamies uz viņu no augšas. Kā nekā, viņš bija pavēlnieks, bet viņa – tikai kalpone.

Malls iesmējās.

– Kā noris mana diženā plāna īstenošana?

– Tas, ko atveda Aizjūras ļaudis, pirms tas sasodītais pārkonputns viņus iepazīstināja ar zivīm okeāna dzelmē, tiek rūpīgi gatavots, lai piepildītu jūsu brīnišķīgo plānu.

– Lieliski, Raiza, tas mani priecē. – Tumsas ķēniņš pasmīnēja, saberzēdams rokas.

– Bet, pavēlniek, – garā sieviete ierunājās, piecēlusies kājās, – ja man atļauts vaicāt...

– Vaicā! – Malls visžēlīgi atļāva. Šodien viņš bija diezgan pielaidīgs.

– Vai jūsu plāna īstenošana nenozīmētu mūsu visu pilnīgu iznīcību?

Telpu pāršalca mežonīgi smieklī, caur kuriem Malls iesaucās:

– Ak, muļķa sieviete! Es, protams, saprotu, ka tavam vāji attīstītajam prātam šī lieta varētu nebūt skaidra, ka tu to pat varbūt nekad nesapratīsi. Tomēr es centīšos paskaidrot.

Raiza atbildes vietā pateicīgi pielieca galvu, gaidot, ko Malls teiks tālāk.

– Redzi, – Malls iesāka tādā tonī, it kā runātu ar trīs-gadīgu bērnu un mēģinātu tam iestāstīt, kāpēc debesis ir zilās vai kāpēc rudenī kokiem krīt lapas. – Savā ziņā tev ir taisnība, jo, iznīcinot Gregori, mēs iznīcināsim arī Kadenci, kurā viņš rod patvērumu no visas pasaules. Tomēr tu arī lieliski zini, ka šī nav ĪSTĀ pasaule. Tā ir tur ārā, aiz Gregori prāta un mūzikas robežām. Raiza, es gribu redzēt TO pasauli. Es gribu sajūst vēju skrienam cauri saviem pirkstiem, es gribu just dzīvu cilvēku ādas smaržu, es to visu gribu, bet nevaru saņemt, jo šeit, kā

tu zini, nav ne smaržas, ne siltuma. Mēs redzam, un mēs dzirdam – vairāk nekas mums šeit, šajā nožēlojamā pasaulē, nav dots.

– Bet es vēl joprojām nesaprotu, kāpēc jūs, pavēlniek, gribat Gregori iznīcināt? – Raiza pārjautāja.

Skatiens Malla sejā pauda vienu: stulbumam un neat-
tapībai gluži vienkārši nav robežu.

– Tikai iznīcinot Kadenci, es varēšu no tās izrauties. Vienīgais veids, kā sagraut robežu starp Kadenci un Pasauli, ir, sagraujot Kadenci pašu, tāpat kā, ja kādam vajadzētu tikt no Pasaules Kadencē, viņš to varētu panākt, sagraujot Pasauli. Vai vismaz izdarot to savā prātā. Bet TAS mūs šobrīd neinteresē, vai ne tā?

– Jums taisnība, manu pavēlniek, jums vienmēr taisnība, – Raiza noskaldīja gluži kā zombijs, kuram izskaltas smadzenes un kurš iedresēts konkrētās situācijās allaž reaģēt un rīkoties noteiktā veidā.

Tomēr Raizai bija jādara tieši tas, ko Malls no viņas gaidīja, lai turpinātu uzturēt par sevi iespaidu, ka viņa nespēj domāt patstāvīgi, bet bija šeit tikai ar vienu iemeslu – kalpot Mallam. Taču sieviete lieliski apzinājās – kaut arī Malls sevi dēvēja par tumsas valdnieku un ko tik vēl ne, viņam nebija šeit absolūtas varas. Nolādēts, Malls varētu uzdoties kaut vai par visas Kadences pestītāju, un tas nemainītu faktu, ka šeit pilna kontrole bija vienīgi Gregori.

Tikai žēl, ka viņš to neapzinās.